

Поводом иницијатива за укидање веронауке у школама

Пише: Владимир Вранић
недеља, 03 март 2024 12:30

Одвојеност Цркве од државе никако не може значити „зид поделе између Цркве и државе“. Нечија тврдња да би у Држави Србији требало укинути верску наставу, само снажније указује зашто народна одбрана, тај бедем који зовемо Устав, не сме да се ослања на променљиве философске склоности власти, већ мора да има дубоке темеље у историјским праксама народа.

Утемељивачи српске државе видели су Цркву, односно веру, не само као саставни, већ темељни део државног и народног бића; видели су веру као природан израз духа једног народа, а дух народа јесте управо идентитет народа

Један од општеприхваћених предмета у свим школама требало би да буде Историја. Постоји изрека међу ученим људима: „Једна страница историје вреди читав том логики.“ Историјске чињенице расветљавају не само коју су улогу вера и Црква имале у очувању српског народа, већ и шта су утемељивачи Државе Србије завештали будућим поколењима. Историја српске државе и историја Српске Цркве тј. народа, је једна те

Пише: Владимир Вранић
недеља, 03 март 2024 12:30

иста историја. Но, пошто су поједини кројачи данашњег друштва толико несвесни српске историје да чак предлажу избацивање веронауке из школа, изгледа је неопходно дати кратак подсетник.

За савремено законодавство Државе Србије два правна документа би требало да имају посебан значај при састављању и тумачењу закона. Први је *Номоканон* (Номос – грађански закон и *Канон* – црквено правило). То је први Устав по коме се управљала српска држава, а састављен је највероватније чак нешто пре *Магна Карте* (1215).

Номоканон је наглашавао складан однос између Цркве и Државе. Номоканон је Цркву видео као стуб државе и зато је била потпуно заштићена од државне надмоћи. Дакле, утемељивачи српске државе видели су Цркву, односно веру, не само као саставни, већ темељни део државног и народног бића; видели су веру као природан израз духа једног народа, а дух народа јесте управо идентитет народа. Дакле, штитећи Цркву и веру од надмоћних појединаца на власти, утемељивачи су уствари штитили идентитет народа и државе. Онај ко је своме народу и држави мислио добро, такво виђење односа српске државе и Цркве, чак и кроз најтежа времена кроз историју, није доводио у питање.

Други правни документ од посебног значаја за Државу Србију требало би да буде Сретењски Устав (1835). Проглашење Устава на Сретење означава потврду успеха мукотрпне и дуге борбе за слободу. И Сретењски Устав је Цркву и веру штитио, а уједно и потврдио да друге вероисповести имају право слободно практиковати своју веру (данас би то биле традиционалне цркве и верске заједнице у Србији). Дакле, кроз сву тешку историју српски народ је разумео значај вере и Цркве за свој идентитет и следствено томе, за државност.

ВЕРОНАУКА УЧИ ПРАВИМ ВРЕДНОСТИМА

Поводом иницијатива за укидање веронауке у школама

Пише: Владимир Вранић
недеља, 03 март 2024 12:30

